

1 november 2008

Yves en Anne Marie, Mieke en Johan komen Frida en mij tegen 7.45 u. ophalen en we vertrekken vanuit Bottelare naar Zaventem met het busje van het AZ MM. Het is al heel druk als we daar aankomen. Het inchecken voor de vlucht naar Kinshasa is een evenement op zich. Wat hier aan bagage de revue passeert grenst aan het onwaarschijnlijke. De Airbus 330-300 (60,30 meter vleugelwijdte, 63,66 meter lang, 16, 91 meter hoog, 288 plaatsen) vertrekt met een ruim 35 minuten vertraging wegens problemen bij de boarding. Het is regenachtig en zwaar bewolkt met heel laag hangende wolken. We zijn pas goed vertrokken als via de intercom om een dokter gevraagd wordt. Een passagier heeft blijkbaar hoge koorts, een malaria-aanval? Yves biedt zijn diensten aan, zelfs tijdens de weinige rustige momenten die hem tijdens deze reis gegund zullen zijn. Naast mij zit een jonge Congolees uit Lubumbashi, Henri Kalama Akulez. Hij is getrouwd met een Oostenrijkse accountant en woont half in Kinshasa (Limete), half in Linz. Hij is kunstschilder en geeft les aan de academie van Kinshasa. Kunstschilders genieten volgens hem van een speciaal statuut in Congo. Hij verkoopt goed want: "Kunst is geliefd in Congo." Hij kan dus van zijn kunst leven. Beelden vind je op:

www.kalamaakulez.com

en

<http://henrikalamaakulez.blogspot.com/>

Boven de Alpen, ter hoogte van Grenoble, verdwijnen de wolken onder ons en krijgen we een prachtig uitzicht over (vermoedelijk) het Massif des Écrins. Wat verder zien we de toppen van Corsica liggen. Algerije, met zijn afwisselingen van kleuren, is prachtig: dorpjes en oases, het Atlasgebergte, de woestijn, Tamanrasset... In

Niger valt vooral de grilligheid van het woestijndecor op. Nigeria met zijn brede rivierbeddingen mét water en landbouwgebieden in de nabijheid... de woestijn ligt achter de rug. Ondertussen is een passagier flauw gevallen, bonk op de grond. Yves kan weer opdraven. Het ziet er erger uit (al eens een grijs geworden zwarte gezien?) dan het uiteindelijk blijkt de zijn. De man in kwestie heeft sinds gisteren nieuwe medicatie die hem niet echt schijnt te bevallen. Na een uitgebreid toiletbezoek is het ergste voorbij. Als we het uitgestrekte oerwoud van Kameroen overvliegen begint het te duisteren. We landen rond 17.30u. in Douala en kunnen de

huisjes onder ons bijna aanraken. Het ziet er heel nat uit daar, delen van het bewoond gebied staan onder water. Hoort dit bij het regenseizoen of is dat woongebied op een verkeerde plaats gelocaliseerd? De avondlucht met zijn gele, rode, witte en grijze bewolking is wondermooi. De avond valt. De rest van onze reis zetten we verder in het donker.

We vliegen Kinshasa aan vanuit het noorden, draaien naar het westen om dan de stad langs haar zuidkant voorbij te vliegen vooraleer vanuit het oosten te landen. We zien een stad vol flikkerende lichtjes. Yves vertelt ons dat dit allemaal verkoopsstalletjes zijn die met petroleumlampjes verlicht worden. Kinshasa... een flikkerende stad. In die stalletjes verkopen de mensen *du n'importe quoi*: tomaten, 1 ei, stukjes houtskool, rommel, spullen die ze elders anders gevonden hebben, ...

Er wordt ons op het hart gedrukt geen foto's te nemen in Kinshasa en zeker niet in de luchthaven. We bergen ons fototoestel dan maar op diep in onze rugzak. De internationale luchthaven van Kinshasa, N'Djili, lijkt mij klein. We dalen de trap van het vliegtuig af en stappen, in lijn bijna, over en langs de tarmac naar de ingang van het luchthavengebouw. Het is drukkend heet. Een ambtenares in witte schort staat ons op te wachten om ons gele inentingsboekje te controleren. We worden al onmiddellijk aangesproken door een jonge gast: "Docteur Kluyskens?" "Oui!" zegt Yves. "Ik ben van het protocol van Memisa, voor vijf dollar breng ik jullie met de bagage door de douanecontrole." "Tiens," denkt Yves wat argwanend luidop, "dat is ook de eerste keer dat Memisa iets vraagt voor haar protocol." De jonge gast ziet twijfel en verduidelijkt luider dat hij ons voor \$100 zonder problemen door de douane zal loodsen. Yves, voor wie alles nu wel duidelijk is, bedankt voor de diensten en stuurt het verdachte type wand-

len. Wij vragen ons af hoe het mogelijk is dat zo iemand zonder problemen in zogenaamd verboden gebied kan komen. Het lijkt ons klaar en duidelijk dat hij met de veiligheidsdiensten 'in de slag' zit. We raken vlot door de paspoortcontrole/immigratie van de grenspolitie. In de bagageruimte staat iemand van Memisa ons op te wachten, de échte protocolist deze keer. We geven hem onze bagagetickets en binnen de kortste keren heeft hij onze bagage bijeengezocht. Hij overlegt kort met de douanebeambten en we kunnen naar de wagen stappen die ons buiten staat op te wachten. Bagagedragers zwermen als opdringerige muskieten rond ons en onze bagages.

Een jonge politieman bood mij aan mijn bagage te gaan zoeken, uiteraard in ruil voor een centje. Aangezien iemand van Memisa zich daar al mee belastte, had ik zijn diensten niet nodig.

Maar misschien kon hij ons aan een Congolese simkaart helpen. Yves gaf hem \$10, dit is \$5 voor een simkaart en \$5 voor wat belkrediet. En dan hopen dat we het gevraagde zouden krijgen. Na goed vijf minuten was hij daar terug mét simkaart én belkrediet. Yves gaf hem wat drinkgeld dat hij dankbaar aanvaardde. In feite is dit een goed teken: er zijn jonge gasten en zelfs politieagenten op deze plaats die wél te vertrouwen zijn.

De bagage wordt op een auto met open laadbak geladen. Een begeleider zet zich in de laadbak bij de bagage. Dit is de noodzakelijke beveiliging van onze bagage onderweg naar Limete in Kinshasa. De rit van de luchthaven naar ons tijdelijk logement bij de Kapucijnen is enigszins hallucinant. We rijden op een drukke vierbaan-

sweg langs wijken die er op zijn minst bidonvilleachtig uit zien. Heel wat wrakken van auto's wurmen zich een weg door het chaotische verkeer. Bestelwagens met in hun zijkant ronde gaten gebrand, doen dienst als busjes voor personenvervoer. Ze zitten overvol. Veel van die auto's komen uit Europa, dat is nog heel duidelijk te zien. Overladen vrachtwagens rijden aan een slakkengangetje vooruit met bovenop hun bagage nog een groot aantal passagiers. Onmiddellijk voorbij het monument ter ere van Patrice Lumumba verlaten we de hoofdweg voor een laterale weg. Hier volgen we zigzaggende een echt crossparcours om de diepste putten en plassen te ontwijken.

Het logement bij de Kapucijnen in deze omgeving is zowaar een driesterrenhotel. We krijgen onze kamer (met douche, airco en vliegengaas in de ramen maar geen glas) toegewezen en er wacht ons nog een warme

maaltijd, ondanks het late uur (kotelet, kip, rijst en maniokbladeren).

De koele pint is ook heel welgekomen. We zijn hier met ons gat in de boter gevallen. Yves overnacht bij Jean op een andere plaats in Kinshasa.

Goed tien uur vliegen kan lang lijken en vervelend. Wel, ik vlieg graag maar moet toegeven dat het vliegen binnen Europa wat saai is. Deze vlucht was zeker niet saai. Er was onderweg, beneden ons, heel wat te zien en op het vliegtuig heerste een 'luchtige' ambiance. De ontvangst, het protocol, in en aan de luchthaven was supergoed. Zonder dat protocol zou alles heel zeker minder vlot verlopen zijn.

Een spreuk van op het vliegtuig (Henry, mijn 'compagnon de vol', maakte mij erop attent): "L'esprit est comme un parachute, s'il n'est pas ouvert, il ne fonctionne pas."

zandduinen in Algerije